

Uresničene sanje.

Spisal E. Gangl.

Dolžanova Manica je bila skopo dekletce; sama sebi je bila prva in zadnja. Tako-le kakšno pero ali košček obrabljenega svinčnika je še dala prijateljici ali součenki, toda tega, kar je prijalo njenemu želodčku, ni dala nikomur.

„Ne bodi vendar taka! Skopušтво je grdo!“ ji je večkrat rekla mati. A bilo je vse zaman. Besede so šle pri levem ušesu noter, pri desnem ven — in Manica je ostala vedno ista.

Dolžanovi so imeli lep sadni vrt. Košate jablane so pripogibale svoje veje pod težo dobrih, zrelih jabolk. Kako bi Manica lahko darovala sladki sad sosedovemu Francku ali njegovii sestrici Pavli, ki nista

imela sadnega vrta, ki pa sta tako neizmerno ljubila sočna jabolka! A nič niso izdali niti proseči pogledi niti prijazne besede.

Manica si je nabrala košarico jabolk. Hodila je po vrtu od jablane do jablane in pobirala po travi jabolka, ki so bila že toliko zrela, da so padala kar samolastno na tla. Hoja je Manico utrudila. S košarico, polno jabolk, je prišla do klopce kraj vrta, položila košarico nanjo in sedla poleg nje. Vroče je bilo, soparno, in Manica je bila trudna. Malo se odpočije, potem pa začne jesti lepa, rdeča jabolka. Sama jih je nabrala, sama jih sne!

Že so se ji začele nabirati sline v ustih, že je mislila seči po vablјivem sadu, pa jo premaga utrujenost in vročina, da omahne ob naslonjalo in zaspi.

Manica je zaspala ob belem dnevu. Zasanjalo se ji je, da je prišel do njenih jabolk grd, hud mož, ki jih je vse lepo povrsti pobasal v globoko malho in odšel, zaničljivo se ji posmihajoč. Manica bi rada poklicala mater na pomoč, moža bi rada udarila po tatinskih prstih, a ni se mogla geniti, ni mogla izpregovoriti niti besedice. Mož je košarico izpraznil do dna.

In ko je Manica tako sanjala, sta se priplazila do nje sosedova Francek in Pavla, ki sta videla izza plota, kako je Manica zaspala.

Francek in Pavla nista nič pomišljala, ničesar rekla, ampak izpraznila sta Maničino košarico do dna, češ, zdaj je prilika, da se naužijeva njenih jabolk in da jo odškodiva za njeno skopušтво.

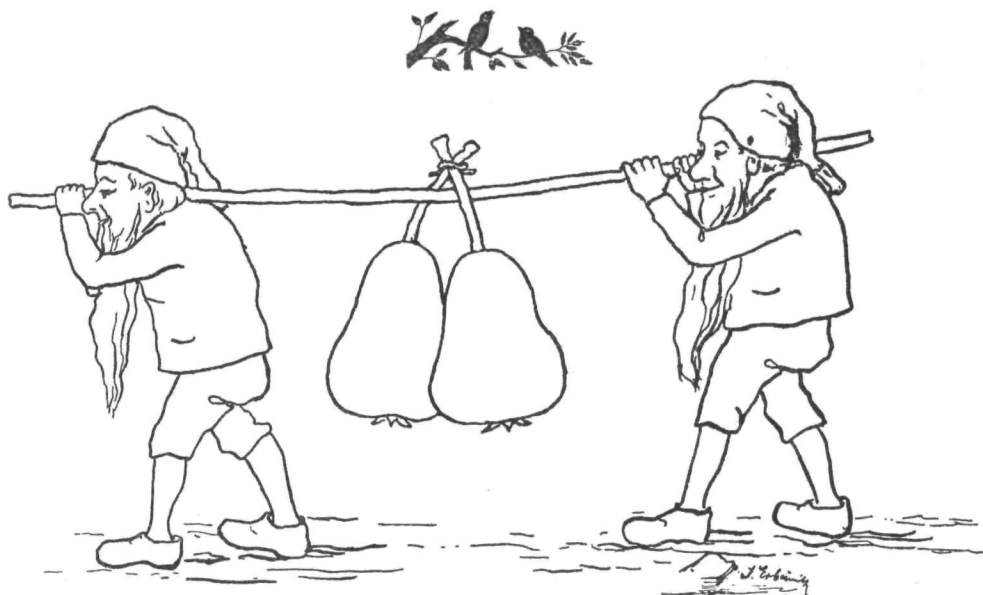
In ko je bila košarica prazna, Franckovi in Pavlini žepi pa polni, sta sosedova otroka odšla, tiho ugibajoč, kakšne oči bo imela Manica, ko zagleda poleg sebe — prazno košarico.

Manica se je zbudila iz težkih sanj. Takoj se je obrnila h košarici in se je zavzela in prestrašila, ko ni bilo nobenega jabolka več.

„Joj, saj se mi ni sanjalo, saj mi je res odnesel jabolka tisti grdi mož!“ je zavzdihnila, in hudo ji je bilo pri srcu.

Poslej pa ni več tako skoparila. „Ako ne dam sama, pa mi vse po-bere grdi tat!“ si je mislila.

In naposled se ji je vendar lepše zdelo, da deli ubožnima sosedovima otrokoma sadje sama, nego bi ji ga pokradel tatinski požeruh, ki prihaja v sanjah in ji odnese vso dobroto kar izpred noska !

❖ To je sadje! ❖

